

On pühkind silmaweed.

Kui lggawaks aeg läinud,

Jä murretat aetaks teinud,

Siis ihho, hing sai kinnitust.

Selle salmi aeges käis üks lahti, minna kui feend, ni ehmatas in ma ärro, — sellesamma naesterahwa pea paistis ukse wahhelt.

„Ahh se piiskoppi proua!“ ütles wanna õppetaja, ja fummardas proua pole, „jah, nüüd ma saan arro, — se hea piiskoppi proua on siinno eest monne hea sanna räkinud, — suur täanno teile.

„Agga“ — ütles poeg jälle filmi kuiwades — „kos fa sedda naesterahwast ei tunne, issa?“ Agga issa ei tunnud mitte. Odde tunnistas, ja ütles: „Se on vist se preissi, felle jurest fa hundi ärra pesletasid.“

„Eössi kül!“ ütles noormees, ja just siin sammas paikas, kus meie praego istume. —

Siis räkis noormees jälle eddas! Ni pea, kui ma selle pea näggin, ehmatas in ma, ja jain wait. Agga se naesterahwas tulli mo liggi, tunnistas ja ütles: Ma ei tahtnud us.

kuda, kui ma laulo fuulsi agga nüüd ma oma silmadega nään, et teie vist selle ja selle firriko õppetaja poeg ollete, se, kes kahhe aasta eest mo jurest hundi ärapelletas!“

„Jah, sesamma ma ollen,“ vastas in minna, — ja räkis in nüüd silmi vesisistes, et Gundling sedda teinud. Siis said ka selle hea naesterahwa silmad märjaks, ja ütles:

„Teie ollete mind hundi käest peastnud, minna tahhan teid nüüd ka hundi käest peasta!“ ütles sedda, ja omma teed olli ta läinud. — Mo süddas wabises üsna, kui üks üllem tener mo jure tulli, mulle ütles: „Soldat! kui se wahhi aeg täis saab, siis tulle sealt uksest sisse, funninga proua kutsub sind.“

Ruidas ma hirmo täis ollin, senni kui fel lõi, sedda woite arvata. Ommiti lõi ükskord fel, läksin siis warrisedes funninga proua ette. Temma kulas keik lohkel kombel járrele, kuida mo loud siit sadik läinud, — ütles siis:

„Minna ei woi sulle feddag'i parrata, mo